

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216288
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8118216288.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. X, XXX XX E., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpený Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., Bočná 10, 040 01 Košice, IČO: 36 863 017, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/221/2018-101 zo dňa 19. novembra 2021, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalobu zamieťa.

Žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 4, 6, 12, § 54 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 131, § 132 ods. 1, § 137, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 22.02.2008 uzatvorili sporové strany zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 120.000,- Sk (3.983,27 Eur). Táto zmluva obsahuje žalobcom napadnuté zmluvné podmienky, a to v bode 1., časti I., Základné podmienky v znení: „Spracovateľský poplatok: 2.699,- Sk, uhradený z prostriedkov Úveru, Poplatok za správu Úveru: 60 Sk / mesačne.“ Okrem toho z predloženého písomného vyhotovenia tejto zmluvy vyplýva, že išlo o spotrebný úver – bezúčelový s premenlivou úrokovou sadzbou, ktorý bol poskytnutý jednorazovo bezhotovostne s ďalšími parametrami poskytnutého úveru uvedenými bližšie v bode 12. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v predmetnom prípade neboli splnené predpoklady pre určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorými sú spôsobenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, okrem prípadov, ak sa týkajú (hlavného) predmetu plnenia a (primeranosti) ceny alebo ak boli individuálne dojednané. Hlavným predmetom plnenia dotknutej zmluvy je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľovi a záväzok spotrebiteľa poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Celkovými nákladmi sú pritom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené

s poskytnutím spotrebiteľského úveru s výnimkou sankcií a konkrétne vymedzených poplatkov, ktoré sú zároveň neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To, že by napadnutý spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru boli vylúčené z celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom, teda že by mali patriť do kategórie niektorej z výnimiek celkových nákladov spotrebiteľa, pritom žalobca v konaní nijako netvrdil a ani súd nezistil. Podľa skutočností známych súdu z jeho činnosti, napokon aj NBS ako orgán dohľadu nad finančnými službami v odpovedi na podnet spotrebiteľa potvrdila, že poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru (spolu s úrokom) predstavuje plnenie za poskytnutie služby a rovnaké hodnotenie vyplýva aj zo záverov zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia. Na základe týchto záverov tak dospel k záveru, že napadnuté ustanovenia sa týkajú (hlavného) predmetu plnenia (poskytnutia úveru) a (primeranosti) jeho ceny a z posudzovania ich neprijateľnosti podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú tak vylúčené. Ďalej poukázal aj na nedostatok tvrdenia takých konkrétnych skutočností, ktoré by zároveň objektívne odôvodňovali závery žalobcu a jednoznačne svedčili o tom, že napadnuté ustanovenia spôsobujú údajne nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorá by mala byť zároveň značná (a eventuálne nie menšia). Žalobca totiž uvedené skutočnosti o konkrétnej nerovnováhe nijako konkrétne netvrdil a nevysvetlil, a ani súd z jeho tvrdení a predložených príloh tieto nijako nezistil. Napokon sa stotožnil aj s námietkou o neprípustnosti predloženej individuálnej spotrebiteľskej žaloby, keďže súd môže posudzovať a následne prípadne určiť za neprijateľnú iba takú zmluvnú podmienku, ktorá je relevantná pre žalobcom konkretizované právo, ktorého ochrany sa domáha s tým, že v opačnom prípade je možné iba konanie o abstraktnej kontrole na ktoré však musia byť splnené úplne iné zákonné podmienky. Mal za to, že v konaní nebol žalobcom objasnený a preukázaný jeho naliehavý právny záujem na žiadanom určení, keďže okrem hmotnoprávných dôvodov požadovaného určenia svoj návrh procesne nijako neodôvodnil a (naliehavý) právny záujem na žiadanom určení napriek námietkam žalovaného nijako nevysvetlil. Uviedol, že z predloženej žaloby nie je zrejmé (súdnej) ochrany ktorého svojho konkrétneho (hmotného) subjektívneho práva a prečo sa žalobca vlastne domáha. Ak ide len o záujem deklaratórne určiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, o ktorej má žalobca svoju predstavu a vie, že jej neplatnosť vyplýva priamo zo zákona a tiež to, že v iných konaniach už boli údajne obdobné zmluvné podmienky vyhlásené za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti s že z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa ich používania a že neprijateľná zmluvná podmienka je absolútne neplatná, tak právny záujem na tomto určení nie je naliehavý. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobu ako nedôvodnú a neprípustnú zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa zásady úspechu tak, že žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením. Strany netvrdili a ani súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné úspešnému žalovanému jemu vzniknuté trovy celkom výnimočne nepriznať a žiadať, aby ich znášal sám.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie podal z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade poukázal na aplikačnú prax odvolacieho súdu, s ktorou je zamietavý rozsudok v rozpore. Poukázal na to, že predmetné zmluvné podmienky nie sú ničím iným ako vedľajším dojednaním, ktoré podlieha súdnej kontrole neprijateľnosti aj vtedy, keď je vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. V tejto súvislosti poukázal na komentár Civilného sporového poriadku, z ktorého citoval a ktorého autori zásadným spôsobom odmietajú judikatúru českej proveniencie, na ktoré sa súd prvej inštancie odvoláva. Dodal, že ide o poplatky, ktoré sú cielené na skryté prenášanie skutočnej služby do poplatkov a poukázal na tzv. čierny zoznam neprijateľných zmluvných podmienok, ktorého špecifikum spočíva v tom, že po jeho ustanovení zákonodarcom nemusí súd ďalej vykonávať test neprijateľnosti zmluvných podmienok. Ďalej uviedol, že banka je povinná úver spracovať, preto je neoprávnenou požiadavkou banky požadovať platenie za niečo, čo je pre ňu zákonná povinnosť. Dal do pozornosti, že predmetný spracovateľský poplatok, ako aj poplatok za správu úveru, už boli určené ako neprijateľné, pričom označil aj konkrétne rozhodnutia súdov a poukázal tiež na komentár k Občianskemu zákonníku a Civilnému sporovému poriadku. Vo vzťahu k inštitútu abstraktnej kontroly poukázal na to, že tento netvorí žiadnu prekážku pre individuálne konania, pričom poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k predmetnej veci. Vo vzťahu ku konštatovanej neprípustnosti určovacej žaloby poukázal na § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 279/2017 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2018, preto by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, keď to spomínané

ustanovenie výslovne umožňuje. Pre úplnosť uviedol, že určovanie neprijateľnosti zmluvnej podmienky malo oporu v zákone aj pred 01.01.2008. Rovnako poukázal na § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku v zmysle ktorého môže súd bez návrhu rozhodnúť o neprijateľnosti zmluvnej podmienky a v prípade návrhu musí rozhodnúť o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Opätovne aj tu poukázal na komentár k Civilnému sporovému poriadku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

11. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená, pretože súd prvej inštancie síce aplikoval na predmetný prípad správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

12. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

13. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

14. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovanej ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

15. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal odvolacou námietkou žalobcu, ktorou namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.03.2019, v ktorom vo vzťahu k žalobe o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok uviedol nasledovné: „K tomuto právnemu záveru dospel aktuálne najvyšší súd už v rozhodnutí z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v ktorom uviedol, že ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeclaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky).“ Z tohto rozhodnutia dovolacieho súdu tak nepochybné vyplýva, že spotrebiteľa sa môžu aj osobitnou žalobou domáhať určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, a to aj bez toho, aby museli osobitne preukazovať naliehavý právny záujem na ich určení.

16. Žalobca v podanom odvolaní ďalej nesúhlasil ani s tým, že zmluvné podmienky, ktorých sa domáha vyhodnotil súd prvej inštancie ako súvisiace s hlavným predmetom plnenia, a teda nepodliehajúce prieskumu prijateľnosti zmluvných podmienok. Hlavným predmetom plnenia a hlavným cenovým dojednaním pri spotrebiteľskom úvere je predovšetkým úver a úroky za úver. Pre právne posúdenie je zásadnou skutočnosť, že podstatou a hlavným cieľom zmluvy bolo získať úver. Ako je zrejmé z § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ten explicitne vylučuje zo súdneho prieskumu (i) hlavný predmet plnenia a (ii) primeranosť jeho ceny. Nie teda poplatky, ktoré ak by boli platné, tak by mohli predstavovať vedľajšie cenové dojednanie, ktoré však súdnemu prieskumu podliehať musia aj v súlade s požiadavkami komunitárneho práva so zreteľom na ochranu spotrebiteľa.

17. Prvý prípad vylúčenia súdnej kontroly sa vzťahuje na predmet plnenia. Odvolací súd poukazuje na to, že za hlavný predmet plnenia sa v zmysle európskej judikatúry považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok SAIA d AHORROSY MONTE D PIEDAT D MADRID, EU: S: 2010:309, bod 34). Sporný spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru rozhodne nie sú základným plnením úverovej zmluvy, a teda nepredstavujú jej hlavný predmet plnenia. Ich dojednanie predstavuje vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), ktorými sa žalovaný snaží sledovať tzv. doplnkovú službu. Doplnkové služby a vedľajšie plnenia nie sú hlavným predmetom zmluvy, preto tieto dojednania podliehajú prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

18. Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly sa vzťahuje na primeranosť ceny plnenia na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. rozsudok C-26/13 zo dňa 30.04.2014 vo veci F. G., H. G. I. proti OTK Jelzalogbank Zrt, bod 54). Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi v zásade nepatrí do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu s výnimkou otázky,

či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 zo dňa 26.02.2015 vo veci I. A., U. F. A. proti SC Volksbank Romania SA, bod 55, 56). Ani tento druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly však nebolo možné aplikovať na predmetný prípad. Z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné posudzovať primeranosť ceny k dodanej službe, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia).

19. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v prípade, ak došlo k vyhláseniu niektorej zmluvnej podmienky za neplatnú, potom v prípade jej hromadného využívania táto nemohla byť využívaná v ďalšej činnosti žalovaného ako veriteľa. Ako už správne poukázal žalobca vo svojom odvolaní, spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru vo vzťahu k žalovanému už boli súdmi prvej inštancie vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 20Csp/252/2017 zo dňa 05.09.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/177/2018 zo dňa 04.04.2019; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/55/2020 zo dňa 24.06.2021; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/36/2020 zo dňa 28.09.2021). Aj z uvedeného dôvodu tak možno dospieť k záveru o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom – opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok – následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodniť.

22. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).